

Az ember ugyan hova lesz?

Tarr Béla 60

FEUILLETON - LIX. évfolyam, 29. szám, 2015. július 17.

Majd tíz évvel idősebbként üdvözölve hatvanadik születésnapján a legnagyobb élő magyarok egyikét, borús gondolatok töltenek el. Oka egyszerű: a filmrendező négy évvel ezelőtt, *A torinói lóval* lezárta életművét. S noha lehetne azt mondani, hogy pályájának három korszaka (az egzisztencialista pseudo-dokumentumfilmese, az e korszak eredményeit egyetlen játékfilmben – az *Őszi almanachban* – bergmani irányba továbbfejlesztőé, és végül a klasszikus Tarr-filmek alkotójáé) olyan éles váltásokban jelent meg, hogy bízhatunk benne: lehetséges egy negyedik korszak is, ám ezzel szemben viszont az mondható, hogy amaz utolsó film a világvégéről szólt, s mi lehetséges a világ vége után? Ahogy egykor filozófiaprofesszorunkkal élcelődtünk: ha meghirdet egy szemináriumot a totalitásról, akkor mi végre egy másik a bécsi pozitivistákról?